

Estapé respon

“Díaz Ferran em recorda Rumasa”

Fabián Estapé

—El nombre de turistes estrangers puja al juliol. Quina economia es recupera? La nostra o les dels països que envien turistes?

—En principi, les que generen turistes. Però haurem de mirar les dades i parlar-ne més endavant.

—Al setembre, després de la temporada turística, tornarà a pujar la desocupació com cada any?

—Cal que es faci un estudi quantitatiu ben fet, tenint en compte alguns índexs que fins ara no es consideraven.

—No pujarà?

—La meva impressió és que no hi haurà una pujada tan forta.

—Foment ha rectificat, tindrà més diners i acabarà quatre autovies importants a Catalunya.

—Això ja són distraccions del calaix públic, perquè els comptes es poden fer d'una manera o d'una altra.

—La reforma laboral també ha passat el tràmit del Senat. És necessària?

—Crec que en el moment en què es va prendre, aquesta decisió no agradava al president José Luis Rodríguez Zapatero. És una decisió que s'ha pres per pressions de fora i em sembla que no serà l'última. A Zapatero li han dit: “Xicot, això s'ha de fer millor.” I això que ha passat finalment crec que és responsabilitat de José Blanco.

—Ara els desocupats que es neguen a fer cursos en trenta dies no podran cobrar.

—Hi ha coses que són inútils d'empassar-se, però ens les acabem empassant.

—El vice-president de la CEOE, Gonzalo Pascual, ha dimitit. No es deu entendre amb el president Gerardo Díaz Ferrán?

—Em sembla que no hem de menystenir què ha de significar treballar amb aquell tòtil. Qui el pot aguantar, en Díaz Ferran?

—El president de la patronal, Díaz Ferran, no és un exemple d'empresari?

—Eh que no? Hi ha moments que en Díaz Ferran em recorda Rumasa. Vas buscant i trobes endevadors.

—Les empreses de turisme han sobreviscut bé. Per què Marsans, l'empresa del senyor Díaz Ferran, no se n'ha sortit?

—Perquè es veu que la direcció ja era de fotre-se'n. Vull dir que aquestes empreses en què els treballadors demanen de cobrar i els altres diuen que no... ja es veu que una situació com aquesta, a la llarga, acaba mossegant algú.

—I ha mossegat en Díaz Ferran?

—La crisi que l'envoltava l'havia de fer rodolar cap al final i aquest final ha arribat.

—L'ex-president Maragall s'ha mostrat a favor d'un referèndum amb tres opcions: ja estem bé, federalisme o independència. Què us en sembla?

—Una mica difícil.

—Difícil de fer aquest referèndum?

—Aquestes tres opcions. Com a referèndum, ho deixen tot molt obert.

—I el president Montilla demanarà al PSOE que aposte pel model federal i canvie la Constitució. El PSOE és tan federal com la seva estructura?

—Exacte, tan federal com la seva estructura. Però continua havent-hi un cervell al servei del PSC i es diu Miquel Iceta.

À. M.

Mercat i política

Muriel Casals

Pur liberalisme

Han passat els cent primers dies del govern britànic. La coalició de conservadors i liberals ha donat senyals de la seva voluntat de governar d'acord amb els seus principis econòmics i així ho han mostrat en el pressupost que va presentar el ministre d'Economia, George Osborne, el 22 de juny passat.

Com sabem, el pressupost públic expressa de manera evident la política econòmica. El document explica, d'una banda, com es pensa organitzar la despesa, amb prioritats ordenades; i, d'una altra, quines seran les fonts del finançament públic, ordenant també els subjectes de la pressió fiscal.

Pel que fa a la despesa pública britànica, queda clar que es redueix dràsticament; la majoria dels departaments de govern han vist retallats el recursos d'un 25%, una proporció que és molt més gran en el cas de Defensa —que és el que aportarà el màxim estalvi— o també a Cultura. En canvi, es mantenen les despeses en Sanitat i Educació, tot i que s'han pres mesures de reorganització adreçades a disminuir-hi l'aportació pública en el futur.

El plantejament del govern consisteix a aplicar ràpidament i rotundament la seva proposta de modificar la relació entre els ciutadans i l'estat, en un doble sentit: aprimar l'estat i descentralitzar l'actuació pública. És en aquest segon punt que les diferències entre els dos partits que comparteixen el poder son més grans, ja que per als conservadors es tracta d'aconseguir que els ciutadans assumeixin responsabilitats que ara té l'administració, mentre que els liberals entenen que es tracta de cedir competències, i diners, a les autoritats locals.

Liberalisme pur?

UAB